

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 18.12.2003
COM(2003) 797 definitief

2003/0309 (COD)
2003/0310 (COD)

Voorstel voor een

VERORDENING VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de accijnzen

Voorstel voor een

RICHTLIJN VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

tot wijziging van Richtlijn 77/799/EEG van de Raad betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het gebied van de directe belastingen, bepaalde accijnzen en heffingen op verzekeringspremies alsmede van Richtlijn 92/12/EEG van de Raad betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop

(door de Commissie ingediend)

TOELICHTING

1. INLEIDING

De wederzijdse bijstand tussen de lidstaten is een essentieel instrument om de interne markt goed te laten functioneren, de lidstaten toe te laten fiscale heffingen te innen, een gelijke behandeling van ondernemers te garanderen en fraude effectief te bestrijden.

Wil de wederzijdse bijstand effectief zijn, dan moeten de lidstaten gemakkelijk en snel, uit eigen beweging of op verzoek, informatie kunnen uitwisselen over individuele gevallen waarin een lidstaat niet alleen kan optreden en informatie nodig heeft waarover een of meer andere lidstaten beschikken. Op het gebied van de accijnzen kan ook de Commissie, in haar hoedanigheid van hoedster van de Verdragen en regelgevende instantie voor de interne markt, in bepaalde omstandigheden de behoefte hebben aan toegang tot bepaalde inlichtingen.

Om aan deze vereisten tegemoet te komen, moet een beroep kunnen worden gedaan op wettelijke bepalingen en technische middelen die zowel eenvoudig als effectief zijn.

2. EEN RECHTSINSTRUMENT DAT MOMENTEEL NIET IS AANGEPAST AAN DE BEHOEFTE VAN DE INTERNE MARKT

2.1 Richtlijn 77/799/EEG betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het gebied van de directe en de indirecte belastingen¹ vormt de huidige rechtsgrondslag voor de administratieve samenwerking tussen de lidstaten op het gebied van de accijnzen. Deze richtlijn was oorspronkelijk niet van toepassing op accijnzen, maar haar werkingssfeer werd nadien met Richtlijn 91/12/EEG² tot accijnzen uitgebreid.

Richtlijn 77/799/EEG, die in een reeks algemene en strikte maatregelen ten aanzien van de uitwisseling van inlichtingen voorziet, is evenwel onvoldoende aangepast aan de behoeften van de interne markt op het gebied van de accijnzen, waar tegelijkertijd nauwkeurigheid, snelheid en flexibiliteit geboden zijn.

De samenwerking inzake accijnzen is te gecentraliseerd omdat er te weinig rechtstreekse contacten tussen plaatselijke bureaus of nationale bureaus voor fraudebestrijding zijn, aangezien de regel is dat de communicatie plaatsvindt tussen centrale verbindingsbureaus. Dat beperkt niet alleen de effectiviteit, maar leidt er ook toe dat ambtenaren niet vaak een beroep doen op samenwerking en dat er teveel tijd overheen gaat.

De samenwerking is ook niet intensief genoeg in zoverre dat er onvoldoende sprake is van automatische uitwisseling of spontane verstrekking van informatie die relevant is voor het opsporen en voorkomen van fraude in het intracommunautaire handelsverkeer.

¹ PB L 336 van 27.12.1977, blz. 15.

² PB L 76 van 23.3.1992, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2000/47/EG van de Raad van 20 juli 2000 (PB L 193 van 29.7.2000, blz. 73).

Tot slot ontbeert de samenwerking op een hele reeks gebieden precieze voorschriften, met name wat betreft de aanwezigheid van buitenlandse ambtenaren bij controles, de mogelijkheid tot het verrichten van multilaterale controles of het gebruik dat van door een andere lidstaat verstrekte inlichtingen mag worden gemaakt.

Het feit dat sommige bepalingen betreffende de wederzijdse bijstand in Richtlijn 92/12/EEG zijn opgenomen, staat bovendien in de weg aan de leesbaarheid, de rechtszekerheid en de uniformiteit die nationale overheden en ondernemers mogen verwachten. Om die reden wordt voorgesteld iedere bepaling die in administratieve samenwerking voorziet of deze vergemakkelijkt (inclusief de bepalingen inzake het bedrijven- en entrepotregister en inzake de controle op het verkeer van accijnsgoederen), uit Richtlijn 92/12/EEG te verwijderen en in één enkele tekst samen te brengen. Alle bepalingen van Richtlijn 77/799/EEG en Richtlijn 92/12/EEG zouden, in aangescherpte en vereenvoudigde vorm, in deze tekst worden overgenomen, die aldus de gebruikers één enkel en effectief instrument voor administratieve samenwerking zou bieden. Dit voorstel strekt ertoe dat doel te verwezenlijken.

Het is daarnaast dienstig te benadrukken dat een voorstel tot wijziging van Richtlijn 92/12/EEG ter studie ligt, teneinde te voorzien in met name de uitwisseling van de administratieve geleidedocumenten langs elektronische weg en in de samenhang tussen accijns- en douanevoorschriften.

2.2 Er zij voorts aan herinnerd dat de toenemende fraude in het accijnsgoederenverkeer de directeuren-generaal van de douane- en belastingdiensten ertoe heeft gebracht op 26 maart 1997 een ad-hocgroep in te stellen om de situatie met betrekking tot tabak en alcohol te analyseren en oplossingen voor te stellen. Deze groep heeft op 24 april 1998 zijn verslag voorgelegd aan de directeuren-generaal van de douane- en belastingdiensten, die er hun goedkeuring aan gegeven hebben. Dit verslag werd vervolgens aangenomen door de Ecofin-Raad van 19 mei 1998.

Eén van de problemen die in het verslag in kaart werden gebracht, is de ontoereikende coördinatie, ook op het gebied van de wederzijdse bijstand, tussen de verschillende overheidsdiensten onderling en tussen deze diensten en de Commissie. Het verslag stelt met name dat er onvoldoende rechtstreekse communicatie tussen de autoriteiten plaatsvindt om de bewegingen van accijnsgoederen van begin tot einde correct te kunnen volgen. Op die manier is het niet mogelijk met de gegevens die - vaak te laat - worden uitgewisseld, fraude effectief te bestrijden. De eenheid van actie wordt door deze tekortkomingen ondergraven. Het verslag noemt dit een algemene structurele zwakte en stelt dat Richtlijn 77/799/EEG in de kern een te zwak rechtskader vormt om er een werkelijk effectieve samenwerking op te bouwen.

Daarom wordt aanbevolen wetgevende maatregelen ter versterking van de mechanismen van wederzijdse bijstand en administratieve samenwerking op het gebied van de accijnzen vast te stellen. Dit moet worden geïnterpreteerd als een aanbeveling die betrekking heeft op alle accijnsgoederen en niet alleen op alcohol- en tabaksproducten.

In het verslag werd in de eerste plaats aanbevolen een geautomatiseerd volg- en controlesysteem voor accijnsgoederen op te zetten. Tot dusver heeft de Commissie prioriteit gegeven aan de ontwikkeling van dat systeem.

Om ervoor te zorgen dat deze technische component enig effect sorteert, is het evenwel zaak administratieve samenwerkingsmechanismen op te zetten die zijn aangepast aan de huidige en toekomstige behoeften en die het mogelijk maken de communicatie tussen de lidstaten onderling en tussen de lidstaten en de Commissie te versterken én te vereenvoudigen, met name door in ruimere mate een beroep te doen op rechtstreekse communicatie tussen de diensten en op geautomatiseerde middelen.

In dit verband zou het geautomatiseerde systeem dat momenteel wordt ontwikkeld, als instrument kunnen worden gebruikt voor de geautomatiseerde uitwisseling van inlichtingen in het kader van de wederzijdse bijstand. Deze via geïnformateerde weg uitgewisselde inlichtingen zouden dezelfde rechtskracht hebben als waren zij via de post en op papier uitgewisseld, zoals thans het geval is. De wetgeving moet evenwel in een dergelijke mogelijkheid voorzien.

2.3 Tot slot zij opgemerkt dat op het gebied van de BTW³ eenzelfde koers is gevolgd. Om tot een samenhang met dat voorstel te komen, terwijl er toch specifieke accijnsmaatregelen worden voorgesteld, bouwt dit voorstel op soortgelijke beginselen.

3. TOELICHTING OP HET VOORSTEL VOOR EEN VERORDENING

Ter versterking van de administratieve samenwerking op het gebied van de accijnzen stelt de Commissie voor de thans in Richtlijn 77/799/EEG opgenomen regeling te versterken binnen een nauwkeuriger omschreven juridisch kader dat rechtstreeks toepasselijk is in iedere lidstaat. In dit voorstel worden heldere en bindende voorschriften voor de samenwerking tussen lidstaten vastgesteld. Dit kader biedt met name de mogelijkheid tot rechtstreekser contacten tussen diensten om de samenwerking effectiever en sneller te laten verlopen. Tevens maakt het intensievere en snellere uitwisselingen van inlichtingen tussen overheidsdiensten onderling en tussen deze diensten en de Commissie mogelijk ten behoeve van een effectievere bestrijding van de fraude.

3.1. Hoofdstuk I – Algemene bepalingen

3.1.1. Artikel 1 - Doelstellingen

In dit artikel komt enerzijds tot uiting dat de werkingssfeer van de verordening thans veel verder reikt dan uitsluitend intracommunautaire transacties, en anderzijds dat in de verordening voortaan ook de voorschriften zijn vastgesteld die de bevoegde autoriteiten van de lidstaten de mogelijkheid bieden inlichtingen met de Commissie uit te wisselen.

Verder wordt in dit artikel bepaald dat deze verordening de toepassing in de lidstaten van de voorschriften inzake de wederzijdse rechtshulp in strafzaken onverlet laat.

³ Verordening (EG) nr. 1798/2003 van de Raad van 7 oktober 2003 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de belasting over de toegevoegde waarde en tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 218/92 (PB L 264 van 15.10.2003, blz. 1).

3.1.2. *Artikel 2 - Definities*

Gelet op de nieuwigheden in de verordening is het nodig gebleken een aantal extra definities in vergelijking met Richtlijn 77/799/EEG op te nemen. Het betreft hier "centraal verbindingsbureau", "verbindingdienst", "bevoegd ambtenaar", "gestructureerde automatische uitwisseling", "automatische uitwisseling", "geautomatiseerd volg- en controlesysteem voor het verkeer van accijnsgoederen", "langs elektronische weg", "SEED-identificatienummer" en "administratief onderzoek". Andere definities werden enigszins aangepast.

3.1.3. *Artikel 3 - Decentralisatie van de administratieve samenwerking*

In principe dient de uitwisseling van inlichtingen steeds te lopen via de bevoegde autoriteit in de zin van artikel 1 van Richtlijn 77/779/EEG. Wordt deze procedure niet in acht genomen, dan worden de inlichtingen geacht geen waarde te hebben en kunnen deze niet in een gerechtelijke procedure worden gebruikt.

De Commissie is evenwel van mening dat rechtstreekse communicatie tussen ambtenaren of fraudebestrijdingseenheden aanzienlijke voordelen heeft. Zij leidt immers tot een snellere uitwisseling van informatie, een beter wederzijds begrip voor verzoeken om informatie en een grotere motivatie bij de ambtenaren, en voorkomt verspilling van de toch al geringe personele middelen door onnodige verzoeken. Hoewel het huidige juridische kader dit soort contacten tussen ambtenaren toestaat, hebben de lidstaten er maar weinig gebruik van gemaakt en zijn de initiatieven op dit gebied vaak zeer ongelijksoortig, wat tot vage en uiteenlopende procedures leidt.

Het voorstel scheidt dus een duidelijk juridisch kader voor gedecentraliseerde samenwerking en zorgt er tegelijkertijd voor dat de centrale verbindingsbureaus, die - wat accijnzen betreft - bij deze verordening officieel worden opgericht, daarbij de spil blijven vormen.

De in artikel 3 vastgestelde structuur is als volgt:

- officieel blijft de informatie-uitwisseling via de bevoegde autoriteiten lopen, maar in het vervolg dient het te gaan om één enkele autoriteit - met eventueel verschillende overheidsdiensten onder zich - in elke lidstaat.
- elke autoriteit wijst één enkel centraal verbindingsbureau aan dat primair verantwoordelijk is voor de samenwerking. Dit centrale verbindingsbureau wordt per definitie verantwoordelijk voor de samenwerking op verzoek (wanneer de verzoekende autoriteit niet weet tot welk plaatselijk bureau zij zich moet wenden of wanneer het verzoek is gericht tot een plaatselijk bureau dat niet bevoegd is het verzoek te behandelen). Het zal echter een centrale rol krijgen bij de automatische en spontane verstrekking van bepaalde informatie.
- iedere autoriteit mag eveneens verbindingsdiensten aanwijzen met een gespecialiseerde bevoegdheid voor de rechtstreekse uitwisseling van inlichtingen. Het spreekt voor zich dat de lidstaten het begrip verbindingdienst geval per geval zullen invullen, aangezien vanwege de omvang van de lidstaten de situatie niet overal gelijk is.

- tot slot is bepaald dat iedere autoriteit ook bevoegde ambtenaren mag aanwijzen voor de rechtstreekse uitwisseling van inlichtingen in het kader van deze verordening.

- wanneer inlichtingen worden uitgewisseld tussen verbindingdiensten of bevoegde ambtenaren, moet deze informatie gelijktijdig via de centrale verbindingsbureaus lopen. Het centrale verbindingsbureau zal als enige bevoegd zijn wanneer het verzoek om bijstand een optreden vereist buiten de territoriale of functionele bevoegdheid van de verbindingdienst of de bevoegde ambtenaar.

- tot slot wordt het de taak van de centrale verbindingsbureaus om de lijst van verbindingdiensten en bevoegde ambtenaren bij te houden zodat de andere centrale verbindingsbureaus contact met hen kunnen opnemen.

3.1.4. Artikel 4 - Interferentie met strafrechtelijke procedures

Wanneer de gevraagde inlichtingen betrekking hebben op zaken waarbij de vertegenwoordigers van de nationale overheidsdiensten van de lidstaten die het onderzoek leiden, in opdracht of onder toezicht van de gerechtelijke autoriteiten werken, wordt de uitwisseling van gegevens vaak geweigerd of sterk vertraagd met als gevolg dat de administratieve autoriteit van de lidstaat die het verzoek heeft ingediend, in veel gevallen niet in staat is tijdig administratieve of strafrechtelijke procedures te starten tegen fraudeurs die op haar grondgebied actief zijn.

Daarom geeft artikel 4 een nadere omschrijving van de verplichtingen van de lidstaten in het kader van de wederzijdse administratieve bijstand wanneer er sprake is van interferentie met strafrechtelijke procedures, met inachtneming van de voorschriften inzake wederzijdse rechtshulp in strafzaken.

3.2. Hoofdstuk II - Samenwerking op verzoek

3.2.1. Eén enkel en dwingend juridisch kader

Voor alle informatie moeten de lidstaten gebruikmaken van artikel 2 van Richtlijn 77/799/EEG, dat in zeer algemene zin de bevoegde autoriteit van een lidstaat de mogelijkheid biedt de bevoegde autoriteit van een andere lidstaat te verzoeken haar alle inlichtingen over een bepaald geval te verstrekken waarmee de accijns op de juiste wijze kan worden vastgesteld. De richtlijn stelt geen termijn vast binnen welke op dit verzoek moet worden geantwoord.

Ter versterking van de regeling is het dienstig een apart hoofdstuk te creëren waarin alle maatregelen met betrekking tot de uitwisseling van inlichtingen op verzoek aan bod komen. Het voorstel geeft een nieuwe omschrijving van de rechten en plichten van de lidstaten en maakt een onderscheid tussen een verzoek om inlichtingen (afdeling 1), een verzoek om administratieve onderzoeken (afdeling 2), de aanwezigheid van ambtenaren in de overheidskantoren en hun deelname aan administratieve onderzoeken (afdeling 4), uitvoering van gelijktijdige controles (afdeling 5), en tot slot een verzoek om kennisgeving (afdeling 6). Afdeling 3 stelt de termijn voor de verstrekking van inlichtingen op drie maanden na ontvangst van het verzoek daartoe (en op één maand wanneer de informatie al beschikbaar is), maar biedt de mogelijkheid voor bijzondere gevallen een andere termijn vast te stellen.

3.2.2. *Afdeling 1: verzoek om inlichtingen (artikel 2 van Richtlijn 77/799/EEG) en verzoek om administratieve onderzoeken*

Artikel 5, lid 1, zou voortaan de rechtsgrondslag worden voor alle verzoeken om inlichtingen.

Om de gevraagde inlichtingen te verkrijgen, stelt de aangezochte autoriteit krachtens artikel 2 de eventueel noodzakelijke administratieve onderzoeken in.

Daartoe kan, volgens lid 3, het verzoek om inlichtingen vergezeld gaan van een met redenen omkleed verzoek tot instelling van een administratief onderzoek. De aangezochte lidstaat mag hiervan evenwel afzien. In dat geval moet hij de verzoekende lidstaat onmiddellijk daarvan in kennis stellen, tezamen met de redenen waarom hij het verzoek tot instelling van een onderzoek niet honoreert.

Zowel bij een eenvoudig verzoek om inlichtingen als bij een verzoek om een administratief onderzoek gaat de aangezochte autoriteit tewerk als handelde zij ten eigen behoeve of op verzoek van een andere autoriteit uit haar land. In elk geval dient lid 4 te worden gelezen in samenhang met artikel 32. Krachtens dit artikel heeft de aangezochte autoriteit in verschillende gevallen het recht te weigeren onderzoek te verrichten of inlichtingen te verstrekken, namelijk wanneer hier onevenredig veel werk mee gemoeid is, wanneer de verzoekende autoriteit niet alle gebruikelijke mogelijkheden voor het verkrijgen van inlichtingen heeft benut, wanneer de wetgeving of de administratieve praktijk van de lidstaat die verzocht wordt de inlichtingen te verstrekken, zijn belastingdienst geen toestemming geeft deze onderzoeken uit te voeren noch deze inlichtingen te verzamelen of voor eigen gebruik aan te wenden, of wanneer deze verstrekking tegen de openbare orde ingaat of leidt tot de onthulling van een commercieel, industrieel of beroepsgeheim of een handelswerkwijze.

In artikel 6 wordt bepaald dat de verzoeken om inlichtingen of administratieve onderzoeken via een standaardformulier worden ingediend. De ervaring heeft geleerd dat overeenstemming bereiken over een standaardformulier met vijftien lidstaten zeer veel tijd eist. Er wordt derhalve voorgesteld een dergelijk formulier goed te keuren volgens de procedure van artikel 35, lid 2 (regelgevingsprocedure).

Daarnaast moet worden verduidelijkt dat het controledocument, dat oorspronkelijk in artikel 15 ter van Richtlijn 92/12/EEG was opgenomen en thans onder de werkingssfeer van deze verordening wordt gebracht, een vereenvoudigde vorm van een verzoek om inlichtingen is. Met deze bepaling kan een einde worden gemaakt aan alle onduidelijkheid over de rol van dit formulier en de procedure waarvoor het is bestemd. Er wordt ook voorgesteld de inhoud van artikel 19, lid 6, van Richtlijn 92/12/EEG, dat op de steekproefcontroles ziet, in het dispositief van deze verordening over te nemen, omdat deze controles gebeuren via het controledocument.

Tot slot wordt in artikel 7 verduidelijkt dat de inlichtingen of onderzoeken kunnen worden gevraagd in de vorm van verslagen, verklaringen en andersoortige documenten, of in de vorm van voor eensluidend gewaarmerkte kopieën of uittreksels daarvan. Originele documenten worden toegezonden indien de bepalingen die van kracht zijn in de lidstaat van de aangezochte autoriteit, zich hier niet tegen verzetten.

3.2.3. *Afdeling 2: Termijn voor de verstrekking van inlichtingen*

De Commissie stelt een maximale termijn van drie maanden voor de verstrekking van inlichtingen voor.

In bijzondere gevallen, met name ingewikkelde fraudegevallen die in verschillende lidstaten spelen, kan in gezamenlijk overleg een afwijkende termijn worden vastgesteld.

Wanneer de aangezochte autoriteit niet binnen de gestelde termijn aan het verzoek kan tegemoetkomen, dient zij de verzoekende autoriteit onverwijld in kennis te stellen van de redenen van deze vertraging en aan te geven wanneer zij aan het verzoek kan tegemoetkomen.

3.2.4. *Afdeling 3: Aanwezigheid van ambtenaren van de belastingdienst van andere lidstaten (artikel 6 van de Richtlijn 77/799/EEG)*

Het Fiscalis 2007-programma⁴ voorziet in financiële ondersteuning van multilaterale controles door de Gemeenschap. De lidstaten moeten dan echter wel gebruikmaken van de door artikel 6 van Richtlijn 77/799/EEG geboden mogelijkheid om hieraan uitvoering te geven. Overeenkomstig dit artikel hebben enkele lidstaten de aanwezigheid op hun grondgebied van ambtenaren van andere lidstaten toegestaan. In de meeste lidstaten is deze mogelijkheid echter niet in de nationale wetgeving opgenomen en in de praktijk geven verreweg de meeste lidstaten alleen toestemming voor de aanwezigheid van buitenlandse ambtenaren bij de controles als de accijnsplichtige hiermee instemt. Deze instemming is echter weinig aannemelijk wanneer het bij de controle gaat om het vaststellen van fraude. Bovendien is het in een klein aantal lidstaten zelfs formeel verboden dat een ambtenaar van een andere lidstaat aan een onderzoek op hun grondgebied deelneemt, omdat dit rechtens problemen geeft.

De aanwezigheid van ambtenaren van een andere lidstaat in de overheidskantoren en hun deelname aan administratieve onderzoeken kunnen echter zeer nuttig zijn, met name wanneer er aanwijzingen zijn voor grote onregelmatigheden of fraudegevallen in verschillende lidstaten, die door hun ingewikkeldheid de aanwezigheid van deze ambtenaren wenselijk maken. Daarom staat artikel 14 van het voorstel de aanwezigheid van ambtenaren van de belastingdienst van een lidstaat op het grondgebied van een andere lidstaat toe, wanneer beide lidstaten dit wensen. Tegelijkertijd wordt met de artikelen 11 en 12 een kader gecreëerd waarin de rechten en plichten van alle partijen zijn geregeld alsook de procedures die de nationale ambtenaren die in een andere lidstaat onderzoek verrichten, moeten volgen.

3.2.5. *Afdeling 4: Gelijktijdige controles*

De Commissie is van mening dat de gelijktijdige controles integraal deel moeten uitmaken van de normale controleschema's van de lidstaten. Om deze aan te moedigen gelijktijdige controles in hun controleschema's op te nemen, worden sommige multilaterale controles via de begroting van het Fiscalis 2007-programma

⁴ Beschikking nr. 2235/2002/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 december 2002 houdende vaststelling van een actieprogramma ter verbetering van de stelsels van de indirecte belastingen van de interne markt (Fiscalis 2003-2007-programma), PB L 341 van 17.12.2002, blz. 1.

gefinancierd. De Fiscalis 2007-beschikking vormt echter geen rechtsgrondslag voor de uitwisseling van inlichtingen in het kader van een multilaterale controle. Bijgevolg dienen de ambtenaren die aan een dergelijke controle deelnemen, een van de rechtsgronden te gebruiken waardoor uitwisseling van belastinggegevens mogelijk is (Richtlijn 77/799/EEG).

Dit voorstel voorziet enerzijds in de mogelijkheid dat de lidstaten gelijktijdige controles uitvoeren telkens wanneer dergelijke controles doelmatiger lijken dan nationale controles (artikel 14). Daarnaast wordt een kader gecreëerd waarin de rechten en plichten van alle partijen en de hoofdlijnen van de te volgen procedures zijn geregeld (artikel 14).

3.2.6. *Afdeling 5: Verzoek om kennisgeving*

Artikel 5 van Richtlijn 76/308/EEG⁵ biedt de mogelijkheid over te gaan tot kennisgeving aan de geadresseerde van alle (met inbegrip van gerechtelijke) akten en besluiten met betrekking tot een schuldvordering en/of invordering daarvan, die uitgaan van de lidstaat waar de verzoekende autoriteit is gevestigd.

Wanneer er echter nog geen vordering bestaat, kan op grond van de huidige rechtsregels geen kennisgeving van de akten of besluiten van de belastingdiensten van andere lidstaten plaatsvinden. Artikel 16 van onderhavig voorstel biedt daarom een duidelijke rechtsgrond voor een dergelijke kennisgeving. In de artikelen 16 en 17 worden de uitvoeringsvoorwaarden nader omschreven.

3.3. **Hoofdstuk III - Uitwisseling van inlichtingen zonder voorafgaand verzoek**

3.3.1. *Artikelen 18 tot en met 22: Gestructureerde automatische uitwisseling en automatische uitwisseling van inlichtingen in de risicosectoren (artikelen 3 en 4 van Richtlijn 77/799/EEG)*

De Commissie heeft vastgesteld dat, hoewel de meeste lidstaten het idee van een intensievere uitwisseling van relevante informatie steunen, deze uitwisseling nog maar zelden gebeurt. Om de mogelijkheden voor opsporing en voorkoming van fraude in het intracommunautaire handelsverkeer te vergroten, zijn in artikel 19 enkele bijzondere gevallen vastgesteld waarin de lidstaten inlichtingen dienen uit te wisselen:

a) gevallen waarbij er een vermoeden van fraude in een andere lidstaat bestaat;

Voorbeeld: het feit dat exemplaar 3 van het administratief geleidedocument niet is teruggezonden, laat veronderstellen dat de zending accijnsgoederen in de lidstaat van bestemming is afgeleid.

b) gevallen waarbij een groot risico op fraude in een andere lidstaat bestaat;

Voorbeeld: betaling van accijnzen in een lidstaat met een laag tarief, terwijl de goederen worden afgeleid naar de markt van een lidstaat met een hoog tarief.

⁵ Richtlijn 76/308/EEG van de Raad van 15 maart 1976 (PB L 73 van 19.3.1976, blz. 18). Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2001/44/EG (PB L 175 van 28.6.2001, blz. 17).

c) gevallen waarbij op het grondgebied van een lidstaat fraude is vastgesteld die in een andere lidstaat vertakkingen zou kunnen hebben;

Voorbeeld: de lidstaat die de niet-conforme fysieke aanwezigheid van accijnsgoederen vaststelt, meent dat de fraude zou kunnen zijn begaan in de lidstaat van vertrek via een administratief geleidedocument op naam van een bedrijf dat niet bestaat of niet op de hoogte is van de levering.

Het huidige juridisch kader is duidelijk niet voor al deze situaties geschikt. Zo bestaat er thans geen enkele echte verplichting op het gebied van automatische of spontane informatie-uitwisseling. Het is derhalve noodzakelijk in de communautaire wetgeving zelf de categorieën van inlichtingen vast te stellen waarvoor uitwisseling verplicht is.

Het voorstel voorziet daarom in twee soorten spontane uitwisseling: gestructureerde automatische uitwisseling en automatische uitwisseling. Of een uitwisseling gestructureerd automatisch dan wel automatisch is, zal afhangen van het feit of de voor het doorgeven van de informatie verantwoordelijke autoriteit de uit te wisselen inlichtingen al dan niet op regelmatige tijden kan verzamelen. Een lidstaat kan bijvoorbeeld onmogelijk overgaan tot een automatische uitwisseling van inlichtingen die de accijnsplichtigen in die lidstaat niet verplicht zijn te verstrekken. In een dergelijk geval zal het om een gestructureerde automatische uitwisseling gaan.

In het voorstel wordt een flexibel en doelmatig kader vastgesteld waarbinnen de lidstaten dergelijke informatie-uitwisselingen zullen kunnen laten verlopen. Het voorstel beperkt zich dus tot het vaststellen van het soort situatie waarin een dergelijke uitwisseling moet plaatsvinden, maar over de exacte categorieën van inlichtingen, het automatische of gestructureerde automatische karakter voor elk van de lidstaten alsmede, zo nodig, de regelmaat van de uitwisseling wordt een besluit genomen in het kader van de procedure van artikel 35, lid 2.

Ook zullen de in het kader van de comitéprocedures genomen besluiten in elk geval de verplichtingen van de belastingplichtigen zoals bepaald in artikel 24 van Richtlijn 92/12/EEG onverlet laten en dus inlichtingen moeten betreffen die bij de belastingdienst reeds beschikbaar zijn.

3.4. Hoofdstuk IV - Opslag van inlichtingen en uitwisseling van inlichtingen die specifiek betrekking hebben op intracommunautaire transacties

De vier artikelen van dit hoofdstuk strekken ertoe de algemene lijnen uit te zetten ten aanzien van de nadere regelingen en de termijnen voor het opslaan van informatie. Zij bepalen tevens de nadere regelingen voor de uitwisseling van de opgeslagen informatie.

Het register van bedrijven en entrepots (SEED), het systeem voor voorafgaande informatieverstrekking en het accijnsgoederencontrolesysteem (MVS), die zijn ingesteld bij Richtlijn 92/12/EEG, worden via een wijziging van deze richtlijn (intrekking van de artikelen 15 bis en 15 ter alsmede artikel 19, lid 6) uit de richtlijn verwijderd en voortaan, na een materiële herziening, geregeld in de onderhavige verordening. Doel hiervan is er instrumenten voor administratieve samenwerking van te maken.

Met artikel 24 kan het beginsel van een systeem voor voorafgaande informatie-verstrekking worden vastgelegd. Artikel 26 voorziet in het gebruik van het in artikel 1 bedoelde geautomatiseerde systeem voor de uitwisseling van inlichtingen in het kader van deze verordening, zodra dit operationeel is.

3.5. Hoofdstuk V - Betrekkingen met de Commissie

Dit voorstel beoogt een doeltreffend systeem van wederzijdse bijstand en uitwisseling van informatie tot stand te brengen, teneinde het goede verloop van het intracommunautaire verkeer van accijnsgoederen te verzekeren. De Commissie krijgt hierin een toezichthoudende rol ten aanzien van het goede functioneren van de administratieve samenwerking. Zij krijgt in geen geval een uitvoerende rol bij de opsporing en de bestrijding van belastingfraude.

Accijnsfraude in haar intracommunautaire dimensie moet echter op communautair niveau worden aangepakt en door gemeenschappelijk optreden van de lidstaten en de Commissie worden bestreden. Hoewel de lidstaten verantwoordelijk zijn voor de maatregelen die vereist zijn voor een goed verloop van het intracommunautaire verkeer van accijnsgoederen, moet de Commissie toch een coördinerende en stimulerende rol op dit gebied vervullen.

Er wordt daarom uitdrukkelijk bepaald dat de lidstaten alle statistische gegevens dienen te verstrekken die voor deze evaluatie noodzakelijk zijn, waarbij de bijzonderheden over de te verstrekken gegevens worden vastgesteld in het kader van de comitéprocedures.

De lidstaten dienen eveneens alle inlichtingen te verstrekken over methoden en procedures die daadwerkelijk of vermoedelijk werden gebruikt om de accijns-wetgeving te overtreden en die tekortkomingen of leemten aan het licht hebben gebracht in de werking van het bij deze verordening ingestelde kader voor administratieve samenwerking of in de bepalingen van de toepasselijke regelgeving op het gebied van de accijnzen.

Voorts is het nodig de lidstaten te verplichten de Commissie desgevraagd precieze gegevens te verstrekken over het intracommunautaire verkeer van accijnsgoederen, wanneer dit samenhangt met douaneprocedures.

Tot slot is het nuttig dat aan de Commissie op vrijwillige basis enige andere informatie, met inbegrip van gegevens over specifieke gevallen, wordt verstrekt. De Commissie zal zelf deze inlichtingen moeten verstrekken aan de bevoegde autoriteiten van de andere betrokken lidstaten aan wie de informatie nog niet werd doorgegeven.

3.6. Hoofdstuk VI - Uitwisseling van inlichtingen met derde landen

Het huidige juridische kader verschaft geen rechtsgrondslag voor de uitwisseling van informatie met derde landen. Indien de accijnsfraude verband houdt met invoer- of uitvoertransacties, kunnen de instrumenten voor samenwerking op douanegebied worden ingezet.

Het kan evenwel zinvol blijken dat bepaalde gegevens uit derde landen kunnen worden verkregen die de op nationaal niveau beschikbare informatie mogelijksterwijs gepast aanvullen. Om die reden verschaft artikel 28, lid 1, een rechtsgrondslag die

het mogelijk maakt dat aan iedere lidstaat inlichtingen worden verstrekt die krachtens een bilaterale overeenkomst uit een derde land zijn verkregen. Bovendien kunnen deze gegevens, als zij op communautair niveau van belang zijn, ook aan de Commissie worden verstrekt.

Daarnaast kunnen de uit hoofde van deze verordening verkregen inlichtingen krachtens artikel 28, lid 2, aan een derde land worden meegedeeld, met instemming van de bevoegde autoriteiten die deze inlichtingen hebben verstrekt.

3.7. Hoofdstuk VII - Voorwaarden voor de uitwisseling van inlichtingen

3.7.1. Artikel 29: Uitwisseling van inlichtingen in elektronische vorm

Krachtens de bepalingen van dit artikel worden de inlichtingen zoveel mogelijk in elektronische vorm verstrekt volgens nadere regelingen die in het kader van de comitéprocedures zullen worden vastgesteld.

3.7.2. Artikel 30: Vertalingen

De verzoeken om bijstand en de bijgevoegde stukken zijn gesteld in een gezamenlijk overeengekomen taal en mogen, uitsluitend in naar behoren gemotiveerde bijzondere gevallen, vergezeld gaan van een vertaling in de officiële taal of in één van de officiële talen van de aangezochte autoriteit.

Deze bepaling strekt ertoe de uitwisseling van inlichtingen te vergemakkelijken en te versnellen.

3.7.3. Artikel 31: Beperkingen ten aanzien van de uitwisseling van inlichtingen

Krachtens dit artikel heeft de aangezochte autoriteit het recht te weigeren een onderzoek in te stellen of inlichtingen te verstrekken wanneer hier onevenredig veel werk mee gemoeid is, wanneer de verzoekende autoriteit niet alle gebruikelijke mogelijkheden voor het verkrijgen van inlichtingen heeft benut, wanneer de wetgeving of de administratieve praktijk van de lidstaat die wordt verzocht de inlichtingen te verstrekken, zijn belastingdienst geen toestemming geeft deze onderzoeken uit te voeren noch deze inlichtingen te verzamelen of voor eigen gebruik aan te wenden, of wanneer deze verstrekking tegen de openbare orde zou ingaan of zou leiden tot de onthulling van een commercieel, industrieel of beroepsgeheim of een handelswijze.

Het tweede lid werd toegevoegd om artikel 31 van de verordening in overeenstemming te brengen met artikel 18 van Richtlijn 76/308/EEG, dat de lidstaten de mogelijkheid biedt het eens te worden over de teruggaaf van de feitelijk gemaakte kosten wanneer zich een bijzonder probleem dat zeer hoge uitgaven vereist of past in het kader van de strijd tegen de georganiseerde misdaad.

Artikel 31, lid 4, bepaalt, net als artikel 14 van Richtlijn 76/308/EEG, dat de aangezochte autoriteit de verzoekende autoriteit en de Commissie op de hoogte stelt van de beweegredenen die zich tegen het verzoek om wederzijdse bijstand verzetten.

3.7.4. *Artikel 32, leden 1 en 2: Beperkingen ten aanzien van het gebruik van inlichtingen (artikel 7, leden 1 en 3, van Richtlijn 77/799/EEG)*

Krachtens artikel 7, lid 1, van Richtlijn 77/799/EEG kunnen de inlichtingen van de aangezochte lidstaat in de verzoekende lidstaat alleen voor administratieve en fiscale doeleinden zonder enige beperking worden gebruikt. In de praktijk wordt dit artikel niet door alle lidstaten op dezelfde wijze geïnterpreteerd. Volgens sommige lidstaten moet de expliciete toestemming van de aangezochte lidstaat worden verkregen wanneer deze inlichtingen publiekelijk worden gebruikt in een gerechtelijke procedure. Volgens andere lidstaten is een stilzwijgende toestemming voldoende.

Artikel 32 bepaalt dat de krachtens deze verordening in welke vorm dan ook verstrekte inlichtingen een vertrouwelijk karakter hebben. Toch kunnen deze inlichtingen in ieder geval worden gebruikt in gerechtelijke of administratieve procedures die tot sancties kunnen leiden en zijn ingesteld in verband met inbreuken op de belastingwetgeving.

Zij kunnen ook worden gebruikt voor de vaststelling van de maatstaf van heffing, voor de inning en de controle van de accijnzen alsmede de controle op het verkeer van accijnsgoederen.

Deze inlichtingen kunnen verder worden gebruikt om andere belastingen, rechten en heffingen vast te stellen die vallen onder artikel 2 van Richtlijn 76/308/EEG van 15 maart 1976. Deze bepaling komt tegemoet aan de aanbeveling van de groep op hoog niveau "samenhang belastingen-douane" om de mogelijkheid te onderzoeken van de uitwisseling van inlichtingen tussen de douane- en belastingdiensten. Deze bepaling verschaft een rechtsgrondslag voor een dergelijke uitwisseling op het gebied van accijnzen. Zij zorgt ook voor een rechtsgrondslag voor een dergelijke uitwisseling tussen de voor accijnzen bevoegde diensten en een andere fiscale autoriteit van een lidstaat.

Lid 3, ten slotte, beperkt de toegang tot de inlichtingen op communautair niveau tot de personen die door de instantie voor veiligheidsaccreditatie van de Europese Commissie zijn gemachtigd tot het onderhoud en de ontwikkeling van het CCN/CSI-netwerk.

3.7.5. *Artikel 32, lid 3: Noodzaak tot het verkrijgen van toestemming van de aangezochte autoriteit om gegevens aan een lidstaat mee te delen (artikel 7, lid 4, van Richtlijn 77/799/EEG)*

Artikel 7, lid 4, van Richtlijn 77/799/EEG stelt een procedure vast volgens welke toestemming moet worden verkregen van de lidstaat die de inlichtingen verstrekt, vóórdat deze inlichtingen aan een andere lidstaat ter beschikking mogen worden gesteld. Deze procedures kunnen de overdracht van gegevens aan de lidstaten die deze nodig hebben, beletten of vertragen.

Volgens artikel 32, lid 3, is deze toestemming niet meer vereist. Wanneer de verzoekende autoriteit van mening is dat de inlichtingen die zij van de aangezochte autoriteit heeft ontvangen, van nut kunnen zijn voor de bevoegde autoriteit van een derde lidstaat, kan zij deze inlichtingen aan laatstgenoemde autoriteit doorgeven.

3.7.6. *Artikel 32, lid 4: Belemmeringen voor de uitwisseling van persoonsgegevens*

Sommige lidstaten hebben problemen met de uitwisseling van persoonsgegevens vanwege de beperkingen hieromtrent in hun nationale wetgeving. Zij voeren aan dat de regels inzake gegevensbescherming strenge beperkingen inhouden ten aanzien van de informatie die kan worden uitgewisseld. Zij beweren met name dat de tenuitvoerlegging van Richtlijn 95/46/EG betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens⁶ de uitwisseling van persoonsgegevens soms kan belemmeren, ook in gevallen waarin de fraude bekend is en nog meer bij inlichtingen die zeer sterk wijzen in de richting van fraude.

De lidstaten moeten gebruik maken van artikel 13 van bovengenoemde richtlijn, dat voorziet in vrijstellingen en beperkingen van de normale regels om de financiële belangen van een lidstaat te vrijwaren (ook in belastingzaken). Daarom bepaalt artikel 32, lid 4, dat de lidstaten de reikwijdte van de rechten en verplichtingen als vastgesteld in artikel 6, lid 1, artikel 10, artikel 11, lid 1, en de artikelen 12 en 21 van Richtlijn 95/46/EG zodanig beperken dat hun regelgeving betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens het effectieve functioneren van deze verordening niet schaadt.

In sommige lidstaten schrijft het geldend recht voor dat de betrokken persoon in kennis wordt gesteld van de informatie-uitwisseling. Het spreekt vanzelf dat in geval van fraude een dergelijke kennisgeving de doeltreffendheid van de controle schaadt. Het feit dat sommige lidstaten systematisch elk verzoek om inlichtingen ter kennis van de betrokkene brengen, weerhoudt andere lidstaten ervan om gebruik te maken van de bepalingen inzake wederzijdse bijstand wanneer een vermoeden van fraude bestaat.

3.7.7. *Artikel 33: Bewijsmateriaal*

Artikel 33 maakt duidelijk dat constatering, verklaringen, inlichtingen, documenten, voor eensluidend gewaarmerkte kopieën en alle andere inlichtingen die door de ambtenaren van de aangezochte autoriteit werden verkregen en aan de verzoekende autoriteit werden doorgegeven, door de bevoegde instanties van de verzoekende autoriteit als bewijsmateriaal kunnen worden gebruikt op dezelfde voet als vergelijkbare nationale documenten.

3.7.8. *Artikel 34*

Deze bepaling beoogt te garanderen dat de coördinatie zowel op nationaal als op communautair niveau goed verloopt door de lidstaten te verplichten alle daartoe noodzakelijke maatregelen te treffen.

3.8. Hoofdstuk VIII: Slotbepalingen

3.8.1. *Artikelen 35 en 36: Overleg- en comitéprocedures*

De voor de uitvoering van deze verordening noodzakelijke maatregelen zijn maatregelen van algemene strekking die tot doel hebben de essentiële onderdelen van

⁶ PB L 281 van 23.11.1995, blz. 31.

het basisbesluit ten uitvoer te leggen. Er dient daarom een beroep te worden gedaan op de regelgevingsprocedure van artikel 5 van het besluit van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden (1999/468/EG).

3.8.2. *Artikel 37: Verslag van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad*

De periode tussen de verslagen van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad is verlengd van twee tot vijf jaar.

3.8.3. *Artikel 38: Toepasbaarheid van verdergaande verplichtingen inzake wederzijdse bijstand (Artikel 11 van Richtlijn 77/799/EEG)*

Het eerste lid van dit artikel komt overeen met artikel 11 van Richtlijn 77/799/EEG, het tweede lid met artikel 9, lid 3. De formulering is enigszins gewijzigd.

4. TOELICHTING OP HET VOORSTEL VOOR EEN VERORDENING

Aangezien Richtlijn 77/799/EEG wat accijnzen betreft volledig moet worden vervangen, worden accijnzen voortaan van het toepassingsgebied van deze richtlijn uitgesloten.

Voorts dient Richtlijn 92/12/EEG te worden gewijzigd teneinde de artikelen 15 bis en 15 ter alsmede artikel 19, lid 6, uit het toepassingsgebied van de richtlijn te schrappen; zij worden gewijzigd en vervolgens overgenomen in het kader van het voorstel voor een verordening betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de accijnzen.

5. CONCLUSIE

Dit voorstel strekt ertoe de samenwerking tussen belastingdiensten te versterken door hen een eenvoudig en effectief juridisch kader te bieden om fraudeurs met gelijke wapens te bestrijden.

De Commissie doet dit voorstel uit hoofde van artikel 95 van het Verdrag aangezien de voorgestelde maatregelen geen fiscale harmonisatiemaatregelen zijn, maar ertoe strekken de goede werking van de interne markt te garanderen bij de uitwisseling van inlichtingen tussen lidstaten op het gebied van accijnzen.

Dit voorstel beoogt immers niet de verplichtingen van de accijnsplichtigen noch de uitvoeringsvoorschriften van de accijnswetgeving te wijzigen, maar de administratieve samenwerking aan de uitdagingen van de interne markt aan te passen.

Artikel 95 vormt in feite de rechtsgrond voor het vaststellen van "maatregelen inzake de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten die de instelling en de werking van de interne markt betreffen".

Krachtens lid 2 van artikel 95 is lid 1 van dit artikel niet van toepassing op de fiscale bepalingen, die onder artikel 93 vallen.

Volgens de Commissie mag de uitzondering waarin artikel 95, lid 2, voorziet, niet uitsluiten dat de in artikel 95, lid 1, vastgestelde algemene regel wordt toegepast wanneer de fiscale bepalingen niet het hoofddoel van de voorgestelde maatregel vormen.

Deze verordening heeft immers louter tot doel de administratieve samenwerking tussen de lidstaten te vergemakkelijken door gemeenschappelijke regels vast te stellen voor de uitwisseling van inlichtingen en de toegang daartoe. Het feit dat de inhoud van deze inlichtingen kan bijdragen tot de juiste vaststelling en de inning van de accijnzen, betekent niet dat het hoofddoel van dit voorstel binnen de belastingsfeer valt. Dit is slechts een gevolg ervan.

Voorstel voor een

VERORDENING VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de accijnzen

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met name op artikel 95,

Gezien het voorstel van de Commissie⁷,

Gezien het advies van het Europees Economisch en Sociaal Comité⁸,

Handelend volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag⁹,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Fraude over de grenzen van de lidstaten heen resulteert in omvangrijke inkomstendervingen voor de nationale begrotingen en kan de mededinging in het accijnsgoederenverkeer verstoren. Fraude beïnvloedt bijgevolg het functioneren van de interne markt.
- (2) De bestrijding van accijnsfraude vraagt om nauwe samenwerking tussen de administratieve autoriteiten die in elk van de lidstaten met de uitvoering van de terzake vastgestelde bepalingen belast zijn.
- (3) Er dient derhalve te worden vastgesteld volgens welke regels de administratieve autoriteiten van de lidstaten elkaar wederzijdse bijstand moeten verlenen en met de Commissie moeten samenwerken teneinde een juiste toepassing te waarborgen van de regels inzake het verkeer van accijnsgoederen en de heffing van accijns.
- (4) De wederzijdse bijstand en de administratieve samenwerking op het gebied van de accijnzen is geregeld bij Richtlijn 77/799/EEG van de Raad van 19 december 1977 betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het gebied van de directe belastingen, bepaalde accijnzen en heffingen op verzekeringspremies¹⁰.
- (5) Dit rechtsinstrument is doeltreffend geweest, maar zal ontoereikend zijn om te voldoen aan de nieuwe behoeften op het gebied van administratieve samenwerking als gevolg van de steeds hechtere integratie van de economieën binnen de interne markt.

⁷ PB C [...] van [...], blz. [...].

⁸ PB C [...] van [...], blz. [...].

⁹ PB C [...] van [...], blz. [...].

¹⁰ PB L 336 van 27.12.1977, blz. 15. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2003/93/EG (PB L 264 van 15.10.2003, blz. 23).

- (6) Voorts zijn bij Richtlijn 92/12/EEG van de Raad van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop¹¹ bepaalde instrumenten voor de uitwisseling van inlichtingen gecreëerd, waarvan de procedures moeten worden gedefinieerd in het kader van een algemeen rechtsinstrument voor de administratieve samenwerking op het gebied van de accijnzen.
- (7) Bovendien is het noodzakelijk gebleken om duidelijker en dwingender regels vast te stellen voor de samenwerking tussen lidstaten, aangezien de rechten en plichten van alle betrokken partijen onvoldoende zijn omschreven.
- (8) Tevens zijn er te weinig rechtstreekse contacten tussen plaatselijke of nationale bureaus voor fraudebestrijding, doordat de communicatie in de regel plaatsvindt tussen de centrale verbindingsbureaus. Dat beperkt niet alleen de effectiviteit, maar leidt er ook toe dat weinig gebruik wordt gemaakt van het instrument voor administratieve samenwerking en dat er teveel tijd overheen gaat om informatie te verstrekken. Er dienen dan ook rechtstreekser contacten tussen diensten plaats te vinden om een efficiëntere en snellere samenwerking mogelijk te maken.
- (9) Ook is de samenwerking niet intensief genoeg in zoverre dat er, afgezien van de controle op het verkeer van accijnsgoederen waarin artikel 15 ter van Richtlijn 92/12/EEG voorziet, weinig automatische of spontane uitwisselingen van inlichtingen tussen de lidstaten plaatsvinden. De uitwisseling van inlichtingen tussen overheidsdiensten onderling en tussen overheidsdiensten en de Commissie dient te worden geïntensiveerd en versneld teneinde fraude doeltreffender te bestrijden.
- (10) Het is derhalve nodig op het gebied van accijnzen een specifiek besluit vast te stellen waarin de bepalingen van Richtlijn 77/799/EEG terzake zijn opgenomen. Bovendien is het zaak in dat besluit de aspecten te regelen waarmee een betere samenwerking tussen de lidstaten kan worden gegarandeerd, door instrumenten voor de toezending van informatie over het verkeer van accijnsgoederen te creëren of te verbeteren.
- (11) Richtlijn 77/799/EEG had niet tot doel fiscale bepalingen te harmoniseren, maar de goede werking van de interne markt te garanderen door de administratieve samenwerking tussen nationale overheidsdiensten op het gebied van indirecte belastingen te vergemakkelijken. De onderhavige verordening streeft hetzelfde doel na.
- (12) Deze verordening dient de andere communautaire maatregelen ter bestrijding van accijnsfraude onverlet te laten.
- (13) In deze verordening worden de systemen die zijn opgenomen in Richtlijn 92/12/EEG en tot doel hebben de administratieve samenwerking tussen de lidstaten te vergemakkelijken (zoals het register van erkende personen en plaatsen en het accijnsgoederencontrolesysteem), overgenomen en nader omschreven. Voorts voorziet deze verordening in de tenuitvoerlegging van een systeem voor voorafgaande informatieverstrekking tussen de lidstaten.

¹¹ PB L 76 van 23.3.1992, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 807/2003 (PB L 122 van 16.5.2003, blz. 36).

- (14) Voor de toepassing van deze verordening dienen bepaalde rechten en plichten die zijn neergelegd in Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van gegevens¹², te worden beperkt teneinde de in artikel 13, lid 1, onder e), van die richtlijn genoemde belangen te vrijwaren.
- (15) Het is dienstig de voor de uitvoering van deze verordening noodzakelijke maatregelen vast te stellen in overeenstemming met Besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden¹³.
- (16) Aangezien de doelstellingen van de beoogde actie, die ertoe strekt de administratieve samenwerking tussen de lidstaten te vereenvoudigen en te versterken, niet voldoende door de lidstaten kunnen worden verwezenlijkt omdat zij uniformiteit van de te nemen maatregelen vereisen, en derhalve vanwege de nagestreefde eenheid van actie en effectiviteit beter door de Gemeenschap kunnen worden verwezenlijkt, kan de Gemeenschap, overeenkomstig het in artikel 5 van het Verdrag neergelegde subsidiariteitsbeginsel, maatregelen nemen. Overeenkomstig het in hetzelfde artikel neergelegde evenredigheidsbeginsel, gaat deze verordening niet verder dan wat nodig is om deze doelstellingen te verwezenlijken.
- (17) Deze verordening eerbiedigt de grondrechten en neemt de met name door het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie erkende beginselen in acht,

HEBBEN DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

HOOFDSTUK I

Algemene bepalingen

Artikel 1

1. Bij deze verordening worden de voorwaarden vastgesteld waaronder de administratieve autoriteiten die in de lidstaten met de uitvoering van de accijnswetgeving zijn belast, onderling samenwerken ten behoeve van de uitwisseling van alle nuttige inlichtingen, alsmede waaronder zij met de Commissie samenwerken, om de naleving van die wetgeving te verzekeren.

Daartoe worden bij deze verordening regels en procedures vastgesteld, die de bevoegde autoriteiten in de lidstaten in staat stellen onderling en met de Commissie samen te werken en alle inlichtingen uit te wisselen met het oog op een juiste accijnsheffing.

¹² PB L 281 van 23.11.1995, blz. 31.

¹³ PB L 184 van 17.7.1999, blz. 23.

Bij deze verordening worden ook regels en procedures vastgesteld voor de uitwisseling van bepaalde inlichtingen langs elektronische weg, met name ter zake van het intracommunautaire handelsverkeer van accijnsgoederen.

2. Deze verordening laat de toepassing in de lidstaten van de voorschriften inzake de wederzijdse rechtshulp in strafzaken onverlet.

Artikel 2

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

- 1) "bevoegde autoriteit": de autoriteit die overeenkomstig artikel 3, lid 1, is aangewezen;
- 2) "verzoekende autoriteit": het centrale verbindingsbureau van een lidstaat dan wel elke verbindingdienst of elke bevoegde ambtenaar van die lidstaat die namens de bevoegde autoriteit om bijstand verzoekt;
- 3) "aangezochte autoriteit": het centrale verbindingsbureau van een lidstaat dan wel elke verbindingdienst of elke bevoegde ambtenaar van die lidstaat die namens de bevoegde autoriteit om bijstand wordt verzocht;
- 4) "gestructureerde automatische uitwisseling": het systematisch en zonder voorafgaand verzoek verstrekken van vooraf aangeduide inlichtingen aan een andere lidstaat, zodra deze inlichtingen beschikbaar komen;
- 5) "automatische uitwisseling": het systematisch en zonder voorafgaand verzoek verstrekken van vooraf aangeduide inlichtingen aan een andere lidstaat, met regelmatige, vooraf vastgestelde tussenpozen;
- 6) "geautomatiseerd systeem": het geautomatiseerd volg- en controlesysteem voor het verkeer van accijnsgoederen, vastgesteld bij Beschikking 1152/2003/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 juni 2003¹⁴;
- 7) "persoon":
 - a) een natuurlijk persoon,
 - b) een rechtspersoon,
 - c) indien de geldende wetgeving in die mogelijkheid voorziet, een vereniging van personen die bevoegd is rechtshandelingen te verrichten, maar niet de wettelijke status van rechtspersoon bezit;
- 8) "toegang verlenen": toestemming geven voor toegang tot de relevante elektronische gegevensbank, alsmede voor het verkrijgen van gegevens langs elektronische weg;
- 9) "langs elektronische weg": door middel van elektronische apparatuur voor gegevensverwerking (met inbegrip van digitale compressie) en gegevensopslag, met gebruikmaking van draden, radio, optische of andere elektromagnetische middelen;

¹⁴ PB L 162 van 1.7.2003, blz. 1.

- 10) "SEED-identificatienummer": het nummer bedoeld in artikel 24, lid 2, onder a), van deze verordening;
- 11) "BTW-identificatienummer": het nummer bedoeld in artikel 22, lid 1, onder c), d) en e), van Richtlijn 77/388/EEG van de Raad¹⁵;
- 12) "intracommunautair verkeer van accijnsgoederen": het verkeer tussen twee of meer lidstaten van accijnsgoederen onder de schorsingsregeling in de zin van Titel III van Richtlijn 92/12/EEG of van accijnsgoederen die tot verbruik zijn uitgeslagen in de zin van de artikelen 7 tot en met 10 van Richtlijn 92/12/EEG;
- 13) "administratief onderzoek": alle door ambtenaren of bevoegde autoriteiten bij de uitoefening van hun taken verrichte controles, onderzoeken en acties gericht op het waarborgen van de juiste toepassing van de accijnswetgeving;
- 14) "CCN/CSI-netwerk": het op het gemeenschappelijk communicatienetwerk (CCN) met gemeenschappelijke interface (CSI) gebaseerde gemeenschappelijk platform dat de Gemeenschap ontwikkeld heeft voor het elektronisch berichtenverkeer tussen de autoriteiten die bevoegd zijn op het gebied van douane en belastingen.

Artikel 3

1. Elke lidstaat deelt de andere lidstaten en de Commissie mee welke bevoegde autoriteit is aangewezen als de enige autoriteit uit wier naam de bepalingen van deze verordening worden toegepast, hetzij rechtstreeks, hetzij bij volmacht.
2. Elke lidstaat wijst een centraal verbindingsbureau aan dat bij delegatie de primaire verantwoordelijkheid draagt voor
 - a) de contacten met de andere lidstaten op het gebied van de administratieve samenwerking,
 - b) het beheer en de controle van de in het Gemeenschapsrecht vastgestelde procedures en systemen inzake het verkeer van accijnsgoederen, met name het elektronische register van gegevens als bepaald in artikel 23,
 - c) het systeem voor voorafgaande informatieverstrekking als bepaald in artikel 24,
 - d) de verzoeken om controle aan of van andere lidstaten als bepaald in artikel 25,
 - e) alle overige uitwisselingen van inlichtingen over het verkeer van accijnsgoederen.

Hij stelt de Commissie en de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten hiervan in kennis.
3. De bevoegde autoriteit van elke lidstaat kan behalve het centrale verbindingsbureau andere verbindingdiensten aanwijzen die op grond van deze verordening zijn gemachtigd rechtstreeks inlichtingen uit te wisselen. Deze verbindingdiensten bestaan uit ieder bureau dat over een specifieke territoriale of gespecialiseerde

¹⁵ PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1.

functionele bevoegdheid beschikt. Het is de taak van het centrale verbindingsbureau om een lijst van deze diensten bij te houden en ervoor te zorgen dat deze lijst voor de centrale verbindingsbureaus toegankelijk is.

4. Daarnaast kan de bevoegde autoriteit van elke lidstaat onder de door haar bepaalde voorwaarden bevoegde ambtenaren aanwijzen die op grond van deze verordening rechtstreeks inlichtingen kunnen uitwisselen. Wanneer zij dat doet, kan zij het bereik van deze delegatie beperken. Het is de taak van het centrale verbindingsbureau om de lijst van deze ambtenaren bij te houden en ervoor te zorgen dat deze lijst voor de centrale verbindingsbureaus van de andere betrokken lidstaten toegankelijk is.
5. Ambtenaren die uit hoofde van de artikelen 11 en 14 inlichtingen uitwisselen, worden geacht over de daartoe vereiste bevoegdheid te beschikken, overeenkomstig de door de bevoegde autoriteiten bepaalde voorwaarden.
6. Wanneer een verbindingdienst of een bevoegde ambtenaar een verzoek of een antwoord op een verzoek om bijstand verzendt of ontvangt, stelt deze het verbindingsbureau van de eigen lidstaat hiervan overeenkomstig de bepalingen van deze lidstaat in kennis.
7. Wanneer een verbindingdienst of een bevoegde ambtenaar een verzoek om bijstand ontvangt dat een optreden buiten zijn territoriale of functionele bevoegdheid vereist, geeft hij het verzoek onmiddellijk door aan het centrale verbindingsbureau van de eigen lidstaat en stelt hij de verzoekende autoriteit hiervan in kennis. In dat geval gaat de in artikel 11 bedoelde termijn in op de dag nadat het verzoek om bijstand aan het centrale verbindingsbureau is doorgezonden.

Artikel 4

De bij deze verordening ingestelde verplichting tot het verlenen van bijstand strekt zich niet uit tot het verstrekken van inlichtingen of documenten die de in artikel 1 bedoelde administratieve autoriteiten hebben verkregen wanneer zij handelen met toestemming of op verzoek van de gerechtelijke autoriteit.

Wanneer evenwel een bevoegde autoriteit overeenkomstig de nationale wetgeving gemachtigd is de in de eerste alinea bedoelde inlichtingen te verstrekken, kunnen deze worden verstrekt als onderdeel van de bij deze verordening ingestelde administratieve samenwerking. Voor elke verstrekking van deze aard moet de voorafgaande toestemming van de gerechtelijke autoriteit worden verkregen indien die toestemming krachtens de nationale wetgeving vereist is.

HOOFDSTUK II

Samenwerking op verzoek

AFDELING 1

VERZOEK OM INLICHTINGEN EN OM ADMINISTRATIEVE ONDERZOEKEN

Artikel 5

1. Op verzoek van de verzoekende autoriteit verstrekt de aangezochte autoriteit de in artikel 1 bedoelde inlichtingen, ook wanneer het verzoek een welbepaald geval of verscheidene welbepaalde gevallen betreft.
2. Met het oog op de in lid 1 bedoelde verstrekking van inlichtingen laat de aangezochte autoriteit de vereiste administratieve onderzoeken uitvoeren om deze inlichtingen te verkrijgen.
3. Het in lid 1 bedoelde verzoek kan een met redenen omkleed verzoek om een specifiek administratief onderzoek omvatten. Indien de lidstaat van oordeel is dat geen administratief onderzoek nodig is, stelt hij de verzoekende autoriteit onverwijld in kennis van de redenen waarop hij zijn oordeel baseert.
4. Voor het verkrijgen van de gevraagde inlichtingen of het verrichten van het gevraagde administratieve onderzoek gaat de aangezochte autoriteit, of de administratieve autoriteit waartoe zij zich heeft gericht, tewerk als handelde zij ten eigen behoeve of op verzoek van een andere autoriteit van haar eigen lidstaat.

Artikel 6

De krachtens artikel 5 ingediende verzoeken om inlichtingen of administratieve onderzoeken worden doorgegeven door middel van een standaardformulier dat volgens de in artikel 35, lid 2, bedoelde procedure wordt vastgesteld. In de in artikel 25 bedoelde omstandigheden is het uniforme document voor de controle op het verkeer van accijnsgoederen, zoals bepaald in artikel 25, lid 3, van deze verordening, evenwel een vereenvoudigde vorm van een verzoek om inlichtingen.

Artikel 7

1. Op verzoek van de verzoekende autoriteit verstrekt de aangezochte autoriteit haar alle pertinente inlichtingen waarover zij beschikt, alsmede de resultaten van administratieve onderzoeken, in de vorm van verslagen, verklaringen en andere bescheiden of voor eensluidend gewaarmerkte afschriften of uittreksels daarvan.
2. Originelen worden slechts verstrekt indien de geldende bepalingen van de lidstaat waar de aangezochte autoriteit is gevestigd, dat niet beletten.

AFDELING 2

TERMIJN VOOR HET VERSTREKKEN VAN INLICHTINGEN

Artikel 8

De aangezochte autoriteit gaat zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk drie maanden na ontvangst van het verzoek, over tot het verstrekken van de in de artikelen 5 en 7 bedoelde inlichtingen.

Artikel 9

Voor bijzondere categorieën gevallen kunnen de aangezochte en de verzoekende autoriteit andere termijnen dan die van artikel 8 overeenkomen.

Artikel 10

Wanneer de aangezochte autoriteit niet binnen de gestelde termijn aan het verzoek kan voldoen, deelt zij de verzoekende autoriteit onverwijld mee waarom zij de termijn niet kan nakomen, en geeft zij aan wanneer zij aan het verzoek zal kunnen voldoen.

AFDELING 3

AANWEZIGHEID IN DE OVERHEIDSKANTOREN EN DEELNAME AAN DE ADMINISTRATIEVE ONDERZOEKEN

Artikel 11

1. De verzoekende autoriteit en de aangezochte autoriteit kunnen overeenkomen dat, met het oog op de uitwisseling van de in artikel 1 bedoelde inlichtingen, door de verzoekende autoriteit naar behoren gemachtigde ambtenaren, onder de door de aangezochte autoriteit vastgestelde voorwaarden, aanwezig mogen zijn in de kantoren waar de administratieve autoriteiten van de lidstaat waar de aangezochte autoriteit gevestigd is, hun taken vervullen. Indien de verlangde inlichtingen staan in bescheiden waartoe de ambtenaren van de aangezochte autoriteit toegang hebben, ontvangen de ambtenaren van de verzoekende autoriteit afschriften van de bescheiden die de verlangde inlichtingen bevatten.
2. De verzoekende autoriteit en de aangezochte autoriteit kunnen overeenkomen dat, met het oog op de uitwisseling van de in artikel 1 bedoelde inlichtingen, door de verzoekende autoriteit aangewezen ambtenaren, onder de door de aangezochte autoriteit vastgestelde voorwaarden, bij de administratieve onderzoeken aanwezig mogen zijn. Uitsluitend de ambtenaren van de aangezochte autoriteit zijn met de uitvoering van het administratieve onderzoek belast. De ambtenaren van de verzoekende autoriteit oefenen niet de aan de ambtenaren van de aangezochte autoriteit verleende controlebevoegdheden uit. Zij kunnen wel toegang krijgen tot

dezelfde plaatsen en bescheiden als laatstgenoemden, door tussenkomst van dezen, en alleen ten behoeve van het lopende administratieve onderzoek.

3. De ambtenaren van de verzoekende autoriteit die uit hoofde van de leden 1 en 2 in een andere lidstaat aanwezig zijn, dienen te allen tijde een schriftelijke opdracht te kunnen voorleggen waarin hun identiteit en hun officiële hoedanigheid zijn vermeld.

Artikel 12

Voorzover op grond van de nationale bepalingen inzake de strafrechtelijke procedure bepaalde handelingen voorbehouden zijn aan ambtenaren die daartoe specifiek door de nationale wetgeving zijn aangewezen, nemen de ambtenaren van de verzoekende autoriteit niet aan deze handelingen deel.

Zij nemen niet deel aan huiszoekingen of aan formele verhoren van personen in het kader van de strafwetgeving. Onder de in artikel 4 vastgestelde voorwaarden hebben zij echter wel toegang tot de aldus verkregen inlichtingen.

AFDELING 4

GELIJKTijdIGE CONTROLES

Artikel 13

Met het oog op de uitwisseling van de in artikel 1 bedoelde inlichtingen kunnen twee of meer lidstaten overeenkomen om ieder op zijn grondgebied over te gaan tot gelijktijdige controles van de situatie, wat de accijnzen betreft, van een of meer personen die voor die lidstaten een gemeenschappelijk of complementair belang vertegenwoordigen, telkens wanneer dergelijke controles efficiënter lijken dan door slechts één lidstaat uitgevoerde controles.

Artikel 14

1. Elke lidstaat stelt zelfstandig vast welke personen hij voornemens is voor een gelijktijdige controle voor te stellen. Zijn bevoegde autoriteit deelt de bevoegde autoriteiten van de andere betrokken lidstaten mee welke dossiers voor een gelijktijdige controle worden voorgesteld. Zij motiveert de keuze in de mate van het mogelijke door de inlichtingen te verstrekken die tot deze keuze hebben geleid. Zij geeft aan binnen welk tijdsbestek de controles moeten plaatsvinden.
2. De betrokken lidstaten beslissen vervolgens of zij aan de gelijktijdige controles wensen deel te nemen. De bevoegde autoriteit aan welke een gelijktijdige controle wordt voorgesteld, bevestigt de bevoegde autoriteit van welke het voorstel uitging of zij de uitvoering van deze controle aanvaardt dan wel afwijst.
3. Iedere bevoegde autoriteit wijst een vertegenwoordiger aan die voor de leiding en de coördinatie van de controle verantwoordelijk is.

4. De bevoegde autoriteiten geven de Commissie zo spoedig mogelijk kennis van de organisatie van een gelijktijdige controle alsmede van de naar aanleiding daarvan in de desbetreffende verslagen en evaluaties in kaart gebrachte fraudemechanismen. De Commissie stelt het in artikel 35, lid 1, bedoelde comité hiervan in kennis.

AFDELING 5

VERZOEK TOT ADMINISTRATIEVE KENNISGEVING

Artikel 15

Op verzoek van de verzoekende autoriteit gaat de aangezochte autoriteit, overeenkomstig de geldende rechtsvoorschriften betreffende de kennisgeving van de overeenkomstige akten van de lidstaat waar de aangezochte autoriteit is gevestigd, over tot kennisgeving aan de geadresseerde van alle akten en besluiten die uitgaan van de administratieve autoriteiten en betrekking hebben op de toepassing van de accijnswetgeving op het grondgebied van de lidstaat waar de verzoekende autoriteit is gevestigd.

Artikel 16

Het verzoek tot kennisgeving, waarin het voorwerp van de akte of het besluit waarvan kennis moet worden gegeven, wordt vermeld, vermeldt tevens de naam, het adres en alle overige gegevens die nodig zijn ter bepaling van de geadresseerde.

Het standaardformulier voor het verzoek tot kennisgeving wordt vastgesteld volgens de in artikel 35, lid 2, bedoelde procedure.

Artikel 17

De aangezochte autoriteit stelt de verzoekende autoriteit onverwijld in kennis van het gevolg dat aan het verzoek tot kennisgeving is gegeven en, meer in het bijzonder, van de datum waarop de kennisgeving van de akte of het besluit aan de geadresseerde heeft plaatsgevonden.

HOOFDSTUK III

Uitwisseling van inlichtingen zonder voorafgaand verzoek

Artikel 18

Onverminderd de bepalingen van hoofdstuk IV gaat de bevoegde autoriteit van elke lidstaat over tot een gestructureerde automatische of automatische uitwisseling van de in artikel 1 bedoelde inlichtingen met de bevoegde autoriteit van elke andere belanghebbende lidstaat in de volgende gevallen:

- 1) wanneer in de andere lidstaat een inbreuk op de accijnswetgeving heeft plaatsgevonden of kan hebben plaatsgevonden;
- 2) wanneer in de andere lidstaat gevaar voor fraude bestaat;
- 3) wanneer een inbreuk op de accijnswetgeving, die op het grondgebied van een lidstaat heeft plaatsgevonden of kan hebben plaatsgevonden, vertakkingen in een andere lidstaat zou kunnen hebben.

Artikel 19

Volgens de in artikel 35, lid 2, bedoelde procedure worden vastgesteld:

- 1) de exacte categorieën inlichtingen;
- 2) voor iedere lidstaat het gestructureerde of automatische karakter van de uitwisseling, alsmede in het laatste geval de regelmaat van de uitwisseling;
- 3) de nadere regelingen voor de uitwisseling van deze inlichtingen.

Artikel 20

De bevoegde autoriteiten van de lidstaten kunnen elkaar in alle omstandigheden zonder voorafgaand verzoek en uit eigen beweging mededeling doen van de in artikel 1 bedoelde inlichtingen waarvan zij kennis hebben.

Artikel 21

De lidstaten nemen de administratieve en organisatorische maatregelen om de uitwisseling van inlichtingen uit hoofde van dit hoofdstuk mogelijk te maken.

Artikel 22

Een lidstaat kan er niet toe verplicht worden om voor de toepassing van de bepalingen van dit hoofdstuk accijnsplichtigen nieuwe verplichtingen met het oog op het vergaren van inlichtingen op te leggen.

HOOFDSTUK IV

Opslag en uitwisseling van inlichtingen die specifiek betrekking hebben op intracommunautaire transacties

Artikel 23

1. De bevoegde autoriteit van elke lidstaat houdt een elektronische gegevensbank bij met de volgende registers:

- a) een register van de personen die de hoedanigheid bezitten van erkend entrepouhouder of geregistreerd bedrijf op het gebied van de accijnzen in de zin van artikel 4, onder a) en d), van Richtlijn 92/12/EEG;
 - b) een register van de als belastingentrepot erkende plaatsen.
2. De registers bevatten de volgende gegevens, die ter beschikking worden gesteld van de overige lidstaten:
- a) het door de bevoegde autoriteit verstrekte identificatienummer voor de persoon en de plaatsen;
 - b) de naam en het adres van de persoon en de plaatsen;
 - c) de categorie en de classificatie van de goederen die door de persoon mogen worden opgeslagen of ontvangen of die op de plaatsen mogen worden opgeslagen of ontvangen;
 - d) de identificatie van de bevoegde autoriteit bij welke verdere inlichtingen kunnen worden verkregen;
 - e) de datum van afgifte of wijziging van het identificatienummer en in voorkomend geval de datum waarop de geldigheid ervan vervalt;
 - f) de noodzakelijke gegevens voor de identificatie van de erkende entrepouhouders, de geregistreerde bedrijven en de als belastingentrepot erkende plaatsen;
 - g) de noodzakelijke gegevens voor de identificatie van de personen die een verantwoordelijkheid hebben krachtens de bepalingen van artikel 15, lid 3, van Richtlijn 92/12/EEG;
 - h) de noodzakelijke gegevens voor de identificatie van de personen die incidenteel deelnemen aan het verkeer van accijnsgoederen;
 - i) de gegevens met betrekking tot de verplichte zekerheid inzake verkeer, als bedoeld in artikel 13, onder a), van Richtlijn 92/12/EEG.
3. Ieder nationaal register wordt ter beschikking gesteld van de overige lidstaten.
4. De gegevens die in de in lid 2 bedoelde registers moeten worden opgenomen, de nadere bepalingen voor het opzetten en het bijhouden van de registers, de geharmoniseerde normen voor het samenstellen van het accijnsnummer en het invoeren van de gegevens die noodzakelijk zijn voor de identificatie van de personen en de plaatsen als bedoeld in lid 2, alsmede de nadere bepalingen voor het terbeschikkingstellen van de registers aan de lidstaten als bedoeld in lid 3 worden vastgesteld volgens de in artikel 35, lid 2, bedoelde procedure.

5. Wanneer het bedrijf slechts via een BTW-identificatienummer kan worden geïdentificeerd, is artikel 27 van Verordening (EG) nr. 1798/2003 van het Europees Parlement en de Raad van toepassing¹⁶.

Artikel 24

1. De lidstaten zetten een elektronisch systeem voor voorafgaande informatieverstrekking op, langs welke weg het centrale verbindingsbureau of een verbindingdienst als bedoeld in artikel 3, leden 2 en 3, van de lidstaat van vertrek van de accijnsgoederen het verbindingsbureau van de lidstaat van bestemming een informatie- of waarschuwingsbericht kan toezenden, ten laatste op het tijdstip van vertrek van de goederen. In het kader van deze uitwisseling van informatie wordt door de centrale verbindingsbureaus voor de verzending en na de ontvangst van de berichten een risicoanalyse verricht.
2. De uit te wisselen inlichtingen alsmede de nadere regels voor de uitwisseling worden vastgesteld volgens de in artikel 35, lid 2, bedoelde procedure.

Artikel 25

1. Uit hoofde van artikel 5 kan het centrale verbindingsbureau van een lidstaat tijdens of na een beweging van accijnsgoederen het centrale verbindingsbureau van een andere lidstaat om inlichtingen verzoeken. In het kader van deze uitwisseling van informatie wordt door de centrale verbindingsbureaus bij de verzending en de ontvangst van de verzoeken een risicoanalyse verricht.
2. De lidstaten werken ook samen om steekproefcontroles op te zetten die met behulp van geïnformatiseerde procedures kunnen worden verricht.
3. De in de leden 1 en 2 bedoelde uitwisseling van informatie geschiedt via een uniform document voor de controle op de goederenbewegingen. De vorm en de inhoud van dit document alsmede de nadere regels voor de uitwisseling van de informatie worden vastgesteld volgens de in artikel 35, lid 2, bedoelde procedure.
4. Wanneer een afzender van accijnsgoederen constateert dat exemplaar 3 van het administratief geleidedocument niet werd teruggezonden en hij al het mogelijke heeft gedaan om te bewijzen dat de goederenbeweging onder de schorsingsregeling op regelmatige wijze werd gezuiverd, kan hij het centrale verbindingsbureau van de lidstaat waar hij is gevestigd, verzoeken het in lid 3 bepaalde document te gebruiken. Het centrale verbindingsbureau besluit welk gevolg aan dit verzoek wordt gegeven. Indien eraan gevolg wordt gegeven, wordt de afzender in geen enkel geval ontheven van de op hem rustende fiscale verplichtingen.

¹⁶ PB L 264 van 15.10.2003, blz. 1.

Artikel 26

1. Wanneer het verkeer van accijnsgoederen via een geautomatiseerd systeem wordt gevolgd en gecontroleerd, worden de inlichtingen door de bevoegde autoriteit van iedere lidstaat in het kader van dat systeem opgeslagen en verwerkt.

Met het oog op het gebruik van deze inlichtingen in de kader van de bij deze verordening ingestelde procedures worden de inlichtingen opgeslagen voor een periode van ten minste drie jaar, te rekenen vanaf het einde van het kalenderjaar waarin toegang tot de inlichtingen moet worden verleend.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de in het systeem opgeslagen gegevens actueel, volledig en accuraat blijven.

HOOFDSTUK V

Betrekkingen met de Commissie

Artikel 27

1. De lidstaten en de Commissie onderzoeken en beoordelen de werking van de op grond van deze verordening ingestelde regeling voor administratieve samenwerking. De Commissie verzamelt de ervaringen van de lidstaten teneinde de werking van deze regeling te verbeteren.
2. De lidstaten verstrekken de Commissie alle inlichtingen over het gebruik dat zij van deze verordening maken, met inbegrip van alle voor de beoordeling van dat gebruik noodzakelijke statistische gegevens. Deze statistische gegevens worden volgens de in artikel 35, lid 2, bedoelde procedure vastgesteld.
3. De lidstaten verstrekken de Commissie alle inlichtingen over de methoden en procedures die daadwerkelijk of vermoedelijk werden gebruikt om de accijns-wetgeving te overtreden en die tekortkomingen of leemten aan het licht hebben gebracht in de werking van het bij deze verordening ingestelde kader voor administratieve samenwerking of in de bepalingen van de toepasselijke regelgeving op het gebied van de accijnzen.
4. Desgevraagd verstrekken de lidstaten de Commissie alle relevante inlichtingen, zodra deze verband houden met het in het vrije verkeer brengen, de uitvoer of de plaatsing onder een schorsingsregeling of een economische regeling in de zin van Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad¹⁷ van accijnsgoederen.
5. Teneinde de doeltreffendheid van deze regeling voor administratieve samenwerking in de strijd tegen belastingfraude en -ontwijking te beoordelen, kunnen de lidstaten de Commissie alle andere in artikel 1 bedoelde inlichtingen verstrekken.

¹⁷ PB L 302 van 19.10.1992, blz. 1.

6. De Commissie doet de in de leden 2, 3 en 5 bedoelde inlichtingen aan de andere betrokken lidstaten toekomen.

HOOFDSTUK VI

Betrekkingen met derde landen

Artikel 28

1. Wanneer door een derde land aan de bevoegde autoriteit van een lidstaat inlichtingen zijn meegedeeld, kan laatstgenoemde deze doorgeven aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten die in deze inlichtingen geïnteresseerd zouden kunnen zijn en in elk geval aan de autoriteiten die erom verzoeken, voorzover de bijstandsregelingen in het derde land in kwestie dat toelaten.

Dergelijke inlichtingen kunnen ook aan de Commissie worden meegedeeld wanneer zij op communautair vlak van belang kunnen zijn.

2. Mits het betrokken derde land zich juridisch ertoe verplicht heeft de bijstand te verlenen die nodig is om alle bewijsmateriaal bijeen te brengen omtrent de onregelmatigheid van verrichtingen die strijdig lijken met de accijnswetgeving, kunnen de krachtens deze verordening verkregen inlichtingen aan dat derde land worden meegedeeld, met toestemming van de bevoegde autoriteiten die deze hebben verstrekt en met inachtneming van hun nationale wetgeving betreffende de overdracht van persoonsgegevens aan derde landen.

HOOFDSTUK VII

Voorwaarden voor de uitwisseling van inlichtingen

Artikel 29

De verstrekking van inlichtingen uit hoofde van deze verordening geschiedt voorzover mogelijk langs elektronische weg overeenkomstig de praktische regelingen die worden vastgesteld volgens de in artikel 35, lid 2, bedoelde procedure.

Artikel 30

De verzoeken om bijstand, waaronder de verzoeken tot kennisgeving, en de bijgevoegde stukken mogen gesteld zijn in een door de aangezochte en de verzoekende autoriteit overeengekomen taal. Deze verzoeken gaan slechts wanneer de aangezochte autoriteit daartoe een met redenen omkleed verzoek heeft gedaan, vergezeld van een vertaling in de officiële taal of in één van de officiële talen van de lidstaat waar die autoriteit is gevestigd.

Artikel 31

1. De aangezochte autoriteit van een lidstaat verstrekt de in artikel 1 bedoelde inlichtingen aan de verzoekende autoriteit van een andere lidstaat op voorwaarde dat:
 - a) het aantal en de aard van de binnen een bepaalde periode door deze verzoekende autoriteit ingediende verzoeken om inlichtingen de aangezochte autoriteit administratief niet onevenredig zwaar belasten,
 - b) de verzoekende autoriteit voor het verkrijgen van de inlichtingen eerst een beroep heeft gedaan op alle gebruikelijke bronnen die zij in de gegeven omstandigheden had kunnen benutten zonder het verkrijgen van het beoogde resultaat in gevaar te brengen.
2. Wanneer de wederzijdse bijstand een bijzondere moeilijkheid oplevert die zeer hoge uitgaven vereist of past in de strijd tegen de fraude en de georganiseerde misdaad, kunnen de aangezochte autoriteit en de verzoekende autoriteit in onderling overleg per geval een specifieke vergoedingsregeling vaststellen.
3. Deze verordening legt niet de verplichting op onderzoek in te stellen of inlichtingen te verstrekken wanneer de wetgeving of de administratieve praktijk van de lidstaat die de inlichtingen moet verstrekken, de bevoegde autoriteit niet toestaat dergelijk onderzoek in te stellen of zodanige inlichtingen in te winnen of te gebruiken voor de eigen doeleinden van deze lidstaat.
4. De bevoegde autoriteit van een lidstaat kan weigeren inlichtingen te verstrekken indien de verzoekende lidstaat op wettelijke gronden niet in staat is gelijksoortige inlichtingen te verstrekken. De afwijzing wordt door de aangezochte lidstaat aan de Commissie meegedeeld.
5. Het verstrekken van inlichtingen kan worden geweigerd indien dit zou leiden tot onthulling van een commercieel, industrieel of beroepsgeheim of van een handelswerkwijze of van gegevens waarvan de onthulling met de openbare orde in strijd zou zijn.
6. De aangezochte autoriteit stelt de verzoekende autoriteit in kennis van de redenen voor de afwijzing van het verzoek om bijstand. Deze met redenen omklede afwijzing wordt ook aan de Commissie meegedeeld.
7. Een minimumbedrag op grond waarvan een verzoek om bijstand kan worden voorgelegd, kan worden vastgesteld volgens de in artikel 35, lid 2, bedoelde procedure.

Artikel 32

1. De krachtens deze verordening verstrekte inlichtingen zijn vertrouwelijk. Zij vallen onder het beroepsgeheim en genieten de bescherming waarin voor soortgelijke inlichtingen wordt voorzien bij de nationale wetgeving van de ontvangende lidstaat en bij de overeenkomstige bepalingen die voor de communautaire autoriteiten gelden.

De inlichtingen kunnen worden gebruikt voor de vaststelling van de maatstaf van heffing, de inning, de administratieve controle van de accijnzen, de controle op het verkeer van accijnsgoederen en de onderzoeken.

Zij kunnen worden gebruikt in tot de eventuele toepassing van sancties leidende gerechtelijke of administratieve procedures die worden ingesteld in verband met inbreuken op de belastingwetgeving, onverminderd de algemene regels en de wettelijke bepalingen betreffende de rechten van verdachten en getuigen in deze procedures.

Zij kunnen tevens worden gebruikt om andere belastingen, rechten en heffingen vast te stellen die vallen onder artikel 2 van Richtlijn 76/308/EEG van de Raad¹⁸.

Personen die daartoe zijn gemachtigd door de instantie voor veiligheidsaccreditatie van de Commissie mogen alleen toegang hebben tot deze inlichtingen voorzover dat nodig is voor het onderhoud en de ontwikkeling van het CCN/CSI-netwerk.

2. In afwijking van lid 1 staat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die de inlichtingen verstrekt, toe dat deze inlichtingen in de lidstaat van de verzoekende autoriteit ook voor andere doeleinden worden gebruikt, indien de wetgeving van de lidstaat van de aangezochte autoriteit het gebruik van de inlichtingen voor soortgelijke doeleinden toestaat.
3. Wanneer de verzoekende autoriteit van mening is dat de inlichtingen die zij van de aangezochte autoriteit heeft ontvangen, van nut kunnen zijn voor de bevoegde autoriteit van een derde lidstaat, kan zij deze inlichtingen aan laatstgenoemde autoriteit doorgeven. Zij stelt de aangezochte autoriteit daarvan in kennis. De aangezochte autoriteit kan het doorgeven van de inlichtingen aan een derde lidstaat verbinden aan de voorwaarde dat zij daarmee vooraf moet instemmen.
4. De lidstaten beperken de reikwijdte van de verplichtingen en rechten neergelegd in artikel 6, lid 1, artikel 10, artikel 11, lid 1, en de artikelen 12 en 21 van Richtlijn 95/46/EG, voorzover dit noodzakelijk is om de in artikel 13, lid 1, onder e), van die richtlijn bedoelde belangen te vrijwaren.

Artikel 33

De verslagen, verklaringen en overige bescheiden alsmede de voor eensluidend gewaarmerkte afschriften of uittreksels daarvan, die door de ambtenaren van de aangezochte autoriteit zijn verkregen en aan de verzoekende autoriteit zijn doorgegeven in het kader van de bijstandsregeling van deze verordening, kunnen door de bevoegde instanties van de lidstaat van de verzoekende autoriteit als bewijs worden gebruikt op dezelfde voet als soortgelijke bescheiden die door een andere instantie van het eigen land worden doorgegeven.

Artikel 34

1. Voor de toepassing van deze verordening nemen de lidstaten alle nodige maatregelen teneinde:

¹⁸ PB L 73 van 19.3.1976, blz. 18.

- a) een effectieve interne coördinatie tussen de in artikel 3 bedoelde bevoegde autoriteiten te verzekeren;
 - b) te zorgen voor rechtstreekse samenwerking tussen de instanties die speciaal tot die coördinatie zijn gemachtigd;
 - c) de goede werking van de bij deze verordening ingestelde regeling voor de uitwisseling van inlichtingen te verzekeren.
2. De Commissie deelt alle inlichtingen die zij ontvangt en die zij kan verstrekken, zo spoedig mogelijk aan de bevoegde autoriteit van elke lidstaat mee.

HOOFDSTUK VIII

Algemene en slotbepalingen

Artikel 35

1. De Commissie wordt bijgestaan door het accijnscomité, hierna "het comité" genoemd.
2. In de gevallen waarin naar dit lid wordt verwezen, is de regelgevingsprocedure van artikel 5 van Besluit 1999/468/EG van toepassing, met inachtneming van de bepalingen van artikel 7 en artikel 8 van dat besluit.

De in artikel 5, lid 6, van Besluit 1999/468/EG bedoelde termijn wordt vastgesteld op drie maanden.

3. Het comité stelt zijn reglement van orde vast.

Artikel 36

Het comité kan zich bezighouden met iedere kwestie betreffende de toepassing van deze verordening die door zijn voorzitter, hetzij op eigen initiatief, hetzij op verzoek van de vertegenwoordiger van een lidstaat, aan de orde wordt gesteld.

Artikel 37

1. Om de vijf jaar, te rekenen vanaf de datum van inwerkingtreding van deze verordening, dient de Commissie bij het Europees Parlement en de Raad een verslag in over de uitvoering van deze verordening.
2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze verordening vallende gebied vaststellen.

Artikel 38

1. De bepalingen van deze verordening laten verdergaande verplichtingen inzake wederzijdse bijstand die voortvloeien uit andere rechtsbesluiten, met inbegrip van eventuele bilaterale of multilaterale overeenkomsten, onverlet.
2. Wanneer de bevoegde autoriteiten een regeling hebben getroffen voor bilaterale kwesties op de gebieden die onder deze verordening vallen, behalve voor het afwickelen van een op zichzelf staand geval, stellen zij de Commissie daarvan onmiddellijk in kennis. De Commissie stelt op haar beurt de bevoegde autoriteiten van de andere lidstaten daarvan in kennis.

Artikel 39

Deze verordening treedt in werking op 1 januari 2005.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke lidstaat.

Gedaan te Brussel,

*Voor het Europees Parlement
De voorzitter*

*Voor de Raad
De voorzitter*

Voorstel voor een

RICHTLIJN VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD

tot wijziging van Richtlijn 77/799/EEG van de Raad betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het gebied van de directe belastingen, bepaalde accijnzen en heffingen op verzekeringspremies alsmede van Richtlijn 92/12/EEG van de Raad betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop

HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, met name op artikel 95,

Gezien het voorstel van de Commissie¹⁹,

Gezien het advies van het Europees Economisch en Sociaal Comité²⁰,

Handelend volgens de procedure van artikel 251 van het Verdrag²¹,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) De bestrijding van accijnsfraude vraagt om versterking van de samenwerking tussen de belastingdiensten binnen de Gemeenschap en tussen deze diensten en de Commissie overeenkomstig gemeenschappelijke beginselen.
- (2) Te dien einde werden alle bepalingen ter vergemakkelijking van de administratieve samenwerking inzake accijnzen die zijn opgenomen in Richtlijn 77/799/EEG van de Raad van 19 december 1977 betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het gebied van de directe belastingen, bepaalde accijnzen en heffingen op verzekeringspremies²² alsmede in Richtlijn 92/12/EEG van de Raad van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop²³, in Verordening (EG) nr. .../2004 van het Europees Parlement en de Raad van ... 2003 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de accijnzen²⁴ samengebracht, behoudens de wederzijdse bijstand als bepaald in Verordening 76/308/EEG van de Raad van 15 maart 1976 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van

¹⁹ PB C [...] van [...], blz. [...].

²⁰ PB C [...] van [...], blz. [...].

²¹ PB C [...] van [...], blz. [...].

²² PB L 336 van 27.12.1977, blz. 5. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2003/93/EG (PB L 264 van 15.10.2003, blz. 23).

²³ PB L 76 van 23.3.1992, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 807/2003 (PB L 122 van 16.5.2003, blz. 36).

²⁴ PB L [...] van [...], blz. [...].

schuldvorderingen die voortvloeien uit bepaalde bijdragen, rechten en belastingen, alsmede uit andere maatregelen²⁵.

(3) De richtlijnen 77/799/EEG en 92/12/EEG dienen bijgevolg te worden aangepast,

HEBBEN DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Richtlijn 77/799/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1) De titel wordt vervangen door:

"Richtlijn 77/799/EEG van de Raad van 19 december 1977 betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het gebied van de directe belastingen en heffingen op verzekeringspremies".

2) In artikel 1 wordt lid 1 vervangen door:

"1. De bevoegde autoriteiten van de lidstaten verstrekken elkaar overeenkomstig deze richtlijn alle inlichtingen die hun van nut kunnen zijn voor een juiste vaststelling van de belastingschuld op het gebied van de belastingen naar het inkomen en het vermogen alsmede alle inlichtingen met betrekking tot de vaststelling van de heffingen op verzekeringspremies, als bedoeld in artikel 3, zesde streepje, van Richtlijn 76/308/EEG van de Raad."

Artikel 2

Richtlijn 92/12/EEG wordt als volgt gewijzigd:

1) Artikel 15 bis wordt geschrapt.

2) Artikel 15 ter wordt geschrapt.

3) In artikel 19 wordt lid 6 geschrapt.

Artikel 3

Verwijzingen naar Richtlijn 77/799/EEG wat betreft accijnzen, gelden als verwijzingen naar Verordening (EG) nr. [.../...].

Verwijzingen naar Richtlijn 92/12/EEG wat betreft de administratieve samenwerking op het gebied van de accijnzen, gelden als verwijzingen naar Verordening (EG) nr. [.../...].

Artikel 4

1. De lidstaten doen de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking treden om uiterlijk op 1 januari 2005 aan deze richtlijn te voldoen. Zij stellen de Commissie daarvan onverwijld in kennis.

²⁵ PB L 73 van 19.3.1976, blz. 18. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij de Toetredingsakte van 2003.

Wanneer de lidstaten die bepalingen aannemen, wordt in de bepalingen zelf of bij de officiële bekendmaking daarvan naar deze richtlijn verwezen. De regels voor de verwijzing worden vastgesteld door de lidstaten.

2. De lidstaten delen de Commissie de tekst van de bepalingen van intern recht mee die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen.

Artikel 5

Deze richtlijn treedt in werking op de twintigste dag volgende op die van haar bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.

Artikel 6

Deze richtlijn is gericht tot de lidstaten.

Gedaan te Brussel,

Voor het Europees Parlement
De voorzitter

Voor de Raad
De voorzitter

FINANCIEEL MEMORANDUM

Wanneer de voorgestelde verordening is aangenomen, zal zij geen financiële gevolgen hebben, positief noch negatief, voor de eigen middelen van de Gemeenschap.

De accijnzen zijn immers exclusief nationale inkomsten.

De rol van de Commissie strekt er alleen toe de werking van de interne markt te verbeteren.